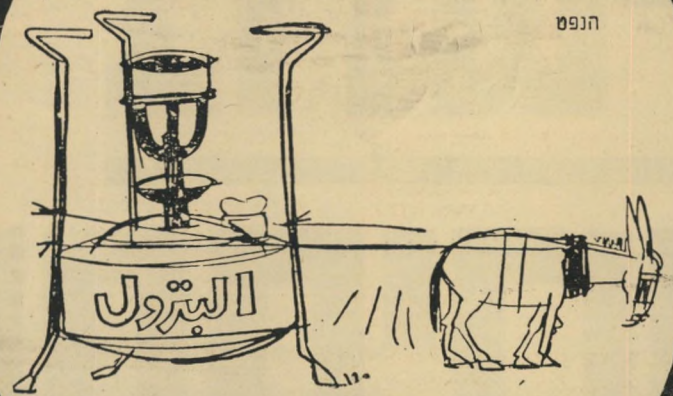

(„אללה הוא אכבר“, חרוט על חרבו של הג'ין שיצא מהבקבוק, שהוא ה־6 לאוקטובר, והמאייס על החייל הישראלי המתמוטט.)

(החייל המצרי לחייל האו"ם: „אינני מבין איך אתה מסוגל למלא את תפקידך בלי דבר כזה“)

הנפט

הנרגילה המודרנית

(הבעל קורא לאשתו את המכתב שכתב לבן בחזית: „יש לנו חה וסוכר ובשר, ולא חסר לנו מאומה. קיבלנו גם את הפסונים והסנטוריונים ששלחת. כלמה שאנו חסרים, זה לראותך.“)

כאשר התפרסמו קאריקטורות אלה בשבועון המצרי סבאח אל חיר („בוקר טוב“), בגליונו מלפני שבועיים, עוד היתה הפרדת הכוחות – המשמשת כיום נושא בלעדי בעיתונות המצרית – בגדר תקווה לעתיד בלבד. משום כך, מאלף לראות כיצד נראו בעיני המצרים הנושאים האקטואליים דאז – ישראל, מלחמת הבחירות בה, החיילים בחזית. אוסף הקאריקטורות בעמודים אלה, החושף כיצד נראים הדברים מהעבר השני של התעלה, מורכב מסיגנונות שונים: ישנן קאריקטורות אנטישמיות קלאסיות, כמו זו של מודעת הבחירות של גולדה, או זו המשווה את דיון להיטלר (דבר המלמד רבות על אינולותה של האמונה הרווחת בישראל כי „דיון הוא היחידי המסוגל לדבר עם הרעבים.“) ישנן לאומניות גסות, כמו זו המציירת את החייל הישראלי העלוב מול המצרי המפואר. וישנן אינטליגנטיות יותר. בין התופעות הבולטות, בקאריקטורות אלה – והעשויות להפתיע את הישראלי הממוצע – הקנאות העצומה שמגלים המצרים להחזרתו של סיני לריבונותם, והחשיבות ההיסטורית האדירה שקיבל בעיני השושי לאוקטובר.